

Sűrítőmény a harmadik dolgozathoz

Harmadik dolgozatomban: „A Hét levél” –ben, amit most kezében tart a Tisztelt Olvasó, a második világháború után hatalomra törő világproli szekta művelt barbárainak diktatórikus módszertanából szemezgettem. Szó szerint. Ez azt jelenti, hogy az általam áttekintett folyamat megértéséhez idézek a leírók írásaiból. A politikai, gazdasági, kulturális, tudományos élet valóságának megismeréséhez, fontosnak tartottam a Nemzetgyűlésben majd az Országgyűlésben felszólalókat szó szerint idézni.

Felmerült egy önmagammal tisztázandó kérdés: a nemzetgyűlési vitákban az erkölcsi tartást felmutató és a hatalomba törekvő internacionalizmust képviselők felszólalásait rögzítem szó szerint, vagy mondanivalójukat, általános keretek között foglaljam össze? Arra a következtetésre jutottam, nincs olyan összefoglaló, ami a vita hevében fellángoló, belső érzelmekkel töltött hangulatot érzékelhetően képes visszaadni. Igaz, eleget tenne a tudomány szakirodalmi követelményének, de eredője száraz olvasmány lenne.

Az vezérelte elhatározásomat, hogy a Nemzetgyűlésben majd az Országgyűlésben elhangzott beszédek, előterjesztések, törvények feletti viták egy fontos része kerüljön a köz, szeme elé – (ismét). Figyelmesen átlapozva ezeket, szemünk előtt leperreg a film, az idősebbek maguk elé idézhetik tapasztalataikat. A fiatalok megérthetik a kommunisták terveit, feltárulnak a végrajtás eszközei is. Fontos e különleges formába öltöztetett visszatekintés, mert közöttünk most is itt vannak a kommunisták, újabb pártformációik a liberálisok, zöldek, környezetvédők, a szél fűtta másságosok. Hirdetik: lehet más a politika. Melyik?

Felvetem, a letűnt pártállami „demokráciában” történeteket érdemes-e tanulmányozni? Válaszom: az, ami napjaink ellenzékének, ellenséges magatartását jellemzi 2010 utáni években, nem más, mint a rendszerváltás előtti évtizedekben folyó politika. Milliárdosokkal és csepürágókkal. Szándékom így nem lehetett más, mint fontos pillanatokat ellesni a hazai világprolik törekvéseiből. Többek között megismerni a XX. század második felének történetében egy folytonosan alakított félelemre épített társadalmi légkört. A tényekből áradó igazság talán: *Hozzásegít ahhoz, hogy lássuk, melyek azok az erők, melyek azok a dinamizmusok, amelyek ma is vagy újra és újra jelentkeznek egy társadalom életében, és amelyek összefüggnek munkáinkkal és küldetésünk teljesítésével.* – írja Erdő Péter bíboros.

Példaként hozom a tisztelt olvasó elé: Az Országgyűlésben *Rosenfeld Mátyás*, a törvény előadója mondja: „**A magyar népnek eddig nem volt alkotmánya.**”¹

*Ezek szerint Deák Ferenc tévedett 1861-ben, amikor a császárhoz írt feliratában így fogalmazott: Mi visszaköveteljük ősi alkotmányunkat, mely nem volt ajándék, hanem kölcsönös szerződések által állapított meg s a nemzet életéből fejlődött ki; azon alkotmányt, melyet időnkint a kor kívánatához mi magunk alkalmaztunk, s mi magunk akarunk ezentúl is alkalmazni; azon alkotmányt, melynek alapelveit századok szentesítették. Mellettünk jog és törvény állnak.*²

Rákosi tudta: „**Az emberi történet nem egyéb, mint az emberi lélek története.** És a magyar történet nem egyéb, mint a magyar lélek története, azoknak a formáknak leírása, melyekben a magyar lélek évezredek óta jelentkezik, azoknak a hatásoknak leírása, melyeket a magyarság aktivitása hozott létre, s ezzel az emberiség történetében minden mástól különböző, új szint, új formát képvisel. A magyarság életét a történeti tárgyalás természetéből következően továbbra is korszakokra kell osztanunk, de lelkét nem darabolhatjuk szét részletekre. Minden korszakban az egész magyarság lelkének, az egész magyar léleknek megrajzolására kell törekednünk.”³

¹ Elhangzott 1949. augusztus 10-én az országgyűlésben

² 1861. május 13. Felirati javaslat. In. Deák Ferenc válogatott munkái. 169. 170. o.

³ Hóman – Szegfű: Magyar történet I. k. 10. o.

A Hét levél c. dolgozatomban, a Magyarországon uralmat gyakorló kommunisták hatalomba kerülésének útját, és fennmaradásukat segítő eszköztárakat mutatom be. A visszatekintést az teszi szükségessé, társadalmunk egy része, ma is, a kommunizmus szellemében, gondolatvilágában él és háborog. Ezen nincs mit csodálkozni. Egy másik korban, a kommunizmust hirdető, államkapitalista rendszerében tanultak és nőttek fel. Képtelenek elfogadni azokat az emberi magatartásformákat, melyek meghatározzák a keresztény emberiség erkölcsi alapjait.

Naponta tanúi vagyunk, hogy a kommunista időben meggyökeresedett formáihoz ragaszkodó társadalmi szemlélet nagyon nehezen tud, inkább azt mondom, nem is akar összebékülni az egész nemzet felemelkedésére törekvő kormányzati akarattal. Ugyanakkor visszasírják saját múltjukat, viszont zsebre vágják a naponta érkező állami támogatásokat. Azt kell mondanom, a szabadjára engedett jogok ellen végre az asztalra kellene ütni. A demokrácia nevében. Azért is, mert a kommunista múlt szellemében élő emberek által felajzott ifjabb nemzedék egy része, a nemzeti összefogásban rejlő hazafias magatartást nem ismeri.

Első levelém az ÁVH embereivel való találkozás. Végig kísérte belső rettegésben eltöltött életemet. Ki gondolta volna, hogy 1956-ot követően, majdnem két évtized után, ismét özszejövünk. Ekkor, csupán rendszeres tájékoztatást kértek volna a tantestületben uralkodó hangulatról. Ki gondolta volna, nem kísérik figyelemmel életemet, hogy nincsenek a nyomomban? A nyomomban voltak, igaz, az ÁVH Kádár fellépésével átalakult. Amikor lehetőségem volt kikérni az „anyagomat”, annak érdekében, hogy bemutatkozhassam, megtettem. Érdekes, az elegánssá vedlett elvtárssal való találkozásom „nyoma” nem található **a Szigorúan titkos 6-os kartonomon.**

Második levelém mondanivalója a korszak diktatúrájára, ami több mint negyven évig tartott. Ismeretterjesztő munkámban arra törekedtem, az Olvasó fedezzen fel titkokat a kommunisták háborút követő évtizedekben mutatott embertelenségeiről. A születő újabb nemzedékeknek is ismerniük kell az eltört sorsok okait és okozóit. Lepje meg fiainkat az igazság, igaz, a hőhérokat tetteikért a mai napig nem kérték számon.

Harmadik és negyedik levelém témája, az írástudók megosztottsága. Konzervatív gondolkodásunk belepiskolálásával, keresztény hitünk mocskolásával igyekeznek az ifjú nemzedéket a liberalizmus hajójába ültetni. Minden lehetőség igénybevételével, életünk minden területén, törekedtek és törekednek emberi, családi, nemzeti identitásaink felszámolására.

Példák bemutatásával válik érthetővé nemzeti vagyunk rombolása a 80-as években (pl. a Hévízi-tó). Más formában jelent meg az elsajátítás a gyakorlatban. Nevezhetjük úgy is, az államosított magánvagyonok kiürítése a rendszerváltásnak mondott átalakítás idején.

Ötödik levelemben a család és a családokra épülő nemzet szétszaggatásával szemben, az összetartozás fontosságára keresem a választ.

Hatodik levelém gondolatát az Alap-törvény vezényelte: „Minden magyar állampolgárnak joga van a művelődéshez.” Az úgy van, amikor a tanító becsukja maga mögött a tanterem ajtaját, a padosorokban vele szemben a magyar nemzet egy kis csoportja várja a tudás, az igazság búzaszemeit.

Hetedik levelemben az együtt töltött hatvan év után felmerülő kérdés, nem tudjuk, lelkünkben munkálkodó Teremtő mennyi ideig tartja egybe porhüvelyünket? Életem társával együtt ülünk a természet padján. Néha az orvosi rendelőkben. Azután az jön, amiről semmit sem tudunk. Csak a hit karolja fel gondolatainkat, szárnyal velünk az ismeretlenbe. Elgondolkodunk. Szívünk dobog, az értelem kutat, lelkünkben jövőnk van rejtve.

A Magyar Nemzet múltjában és jelenében meghatározó körülmények iránt érdeklődő Olvasóimnak ajánlom gondolataimat szeretettel és nagy tisztelettel:

Kacsóh József